

Κι' ἡ γλώσσα σας νὰ τρέξη,
ποῦ κόκκαλα δὲν ἔχει
καὶ κόκκαλα τσακίζει.

Σὲ γλωσσικὴ κραιπλή
ἄς ἐντροφήσουν πάλι
τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι.

Θέμα μοναδικό...
τώρα τὸ γλωσσικό
μὲς ἦλθε καλεπούρι.

Κάθε γλωσσῆς μακρόλος μας
τώρα θὰ δείξη γνώσεις,
τὸ φόρτε μας κι' ὁ ρόλος μας
τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας.

Μ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
πνεῦμα γλωσσῶν πυρίων
κατέθη στὸ κεφάλι
συγχρόνων Ἀρλεκίνων.

Καὶ τὴν Διπλῆ μας, ποῦναι γλωσσολογίας κλῶσσα,
θὰ τὴν ἀποτρελλάνη
τοῦ Πλάτωνος ἡ γλώσσα
κι' ἐκείνη τοῦ κυρ Γιάωνη.

Τώρα γλωσσικαὶ συγχρούσεις
νῶν τῆς καθαρευούσης
μὲ τῆς μαλλιζαρῆς τοὺς νοθδες.

Τώρα κι' ὁ Σεφκέτ βαρετ
μὲ μὴ γλώσσα κοφτερῆ
τῶν Ρωμηῶν τοὺς πισινοῦδες.

Μπρὸς τοῦτο Τούρκου τὸ σπιροῦν
φεύγουν χρῆσται, φεύγουν χλοῦνοι,
καὶ σαστίζουν καὶ τὰ χάνουν
καὶ παθαίνουν συμφορὰ,
καὶ τὴν γλώσσα τον ζεχάνουν
καὶ μιλοῦνε μαλλιζαρὰ.

Σαστίζουνε κι' οἱ μαλλιζαρὸι μπρὸς τοῦτο Σεφκέτ τὴ μούρη
καὶ τρῶμω συνεχόμενοι τὸ κόβουνε κομπουρι,
κι' ὅλοι μὲ φθόγγους ὁμίλοι ἀρχαϊκοῦ ἀχρηστοῦς
καὶ μετ' ὀλίγους μέλλοντας καὶ μέσουσ ἀορίστους.

— Ὡ ζεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα ταῖς κορυφαῖς ταῖς πρώταις
πὼς ὄχοντο κι' οἱ μαλλιζαρὸι Σεφκέτ ἑωρακότες,
μὲ Πάλλη περικεφαλιὰ χαρτίνα μαχεσάμενοι,
Μουρητῶν δ' ὕψεις βλοσυρὰς πτυέλις ἐμπτυσάμενοι.

Τρέμουν κι' οἱ καθαρευόντες καὶ λὲν μ' ἀπελιπίση:
μὴ μὲς βαρῆς, ὄρε Σεφκέτ, εἰς τὴν ἀπακωσιὰ.
Ὅρε Σεφκέτ, ἀγνάντεψε τὸν Παρθενὸ κομματί,
μὴ σὰν περέταις μὲς θωρῆς μὲ τὰ γυρί σου μάτι.

Ἄλλ' ὅμως ὁ Σεφκέτ, τὸ φόβητρο τοῦ γένους,
πιάνει καὶ μαλλιζαρούς, πιάνει καὶ κουρεμμένους,
καὶ μὲ ζουλομανδῦα τοὺς δίνει δυνατὰ
καὶ τέτοια τοὺς ρωτᾷ:
Ἐκίματα στρατῶν;
Ἐπέστε, φατέ, φατόν.

Φαθί, φωνάζει σ' ἄνα... πῆς μου μωρὲ καὶ σύ,
λέει σὲ μαλλιζαρὸ
μὲ τόν τρομερὸ...
κι' ὁ στρατηγὸς ὁ Ἄλλος τί λέει, τί φησί;

Μεγάλων καὶ πολλῶν δεινῶν ἐξαίφνης ἐσκηψάντων
καὶ τὰ Ταμετα τοῦ Στρατοῦ τινῶν ὑποκλεψάντων,
καὶ συζητούντων τῶν Διπλῶν μὲ κεφαλὰς σκιρτώσας
τὴν ἔκτασιν, τὸ τέντωμα, τὴν ἐξάπλωσιν τῆς γλώσσας.

Τοῦ Προϋπολογισμοῦ μὴ συζητηθέντος ἐστὶ
κι' ὑπαλλήλων ἀσθενῶν ἀπὸ τὸ πολὺ σεκλέτι,
ἄτε μισθοδοσιῶν καθυστερουμένων ἄρτι,
ἀγνοούντων δὲ πολλῶν ἂν τῆς πάρου καὶ τὸν Μάρτη.

Λάμπρου τοῦ Κορομηλᾶ
περισσέματα πολλὰ
καὶ πηγὰς ἀφθόνου πλοῦτου
ἀνευρίσκοντες καὶ τοῦτο.

Γενομένω συμπλοκῶν εἰς τὰ σῦνοα προσφάτως,
τῶν ὁποίων ἡ βρογτὴ κατετρώμαζε τὸ κράτος,
ταραζάντων τῶν πολέμων καὶ τὴν Ἄλλον ἔνυθον,
τῶν δὲ Τούρκων ἀπαντάντων τὸ γνωστὸν γαγγις ὄλυτον.

Κατ' αὐτὰ ἀσχυλομένω εἰς τὸ γλωσσικὸν ἀπάντων
τῶν γλωσσικῶν γιγάντων,
καὶ Συντάγματα κρατούντων νῦν ἀναθεωρητέα,
οὐ δυνάμεθα στελέγη καταρτίσ' ἐπαίνετα,
καὶ χλευάζομεν καὶ σὲ καὶ τὸν κόσμον τὸν ἰσάμε,
κι' ὅλοι λέμε καὶ φαμέν πὼς δὲν ἔχομε νὰ φαμε,
πὼς ὅχι ἔχομεν φαγεῖν
εἰς ἐπαγγελίας γῆν.

Τέτοια ὅστιν Σεφκέτ φωνάζου μὲ φωνὴν διὰ πασῶν
κι' εἶναι σύγχυσις γλωσσῶν,
κοπετὶ ὄξυς καὶ θρήνος,
κι' ὁ Σεφκέτ χωρὶς νὰ θέλῃ
γὰ τὸ γλωσσικὸν κι' ἐκεῖνος
ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ἐν τέλει.

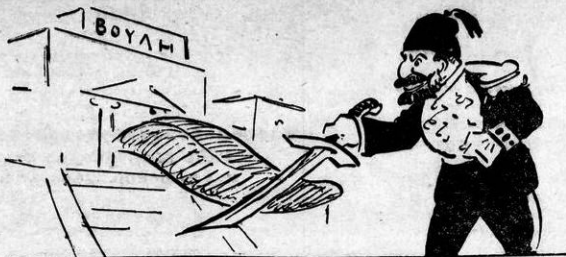
Ὁ πολὺς Σεφκέτ Πασσᾶς γίνεται Ρωμηῶς γλωσσᾶς.

Ἔρχεται μὲς τὴν Ἀθήνα,
τὸν εὐλογημένον τόπον,
καὶ τραβάει μὴ ρετιῖνα
'στὴν ὑπερὰ τῶν γλωσσόκοπων.

Γεμὰ σας, λέει, γλωσσολόγοι,
γεμὰ σου, γλωσσουκολόγοι
μὲ πολὺ γλώσσα καὶ λῆ.

Γιὰ τὰ γλωσσικὰ σας τοῦτα
ἔφασα μὲ τὰ λαγοῦτα,
ἔφασα μὲ τὰ βρολιὰ.

Συζητεῖ μὲ σπουδαζόμενος
καὶ Μουρητῆδες σοδαρούς,
συζητεῖ μὲ κουρεμμένους,
συζητεῖ μὲ μαλλιζαρούς,
ποῦ μὲ τὴν γλωσσασλωσιὰ
ζαίνου ἀπὸ βρωμισιὰ
κι' ἀπὸ λέρα κι' ἀπυλισιὰ,

Σεφκέρ ο μέγας 'Οσμανλής κόβει τήν γλώσσα τῆς Βουλῆς.

καί βρωμοῦ ἀπανωσιαί,
μέ βρωμοῦν καί κατωσιαί.

Παρελαύνου οἱ στρατοὶ
'στὴν πρωτεύουσαν τῶν γάλων,
κι' ἐμφανίσαις Καρναβάλιων
χαριετοῦν μέ κομρετί.

Θρίαμβος τοῦ Στρατηλάτου,
ποῦ δέν εἶναι' σ'τά καλά του,
καί καθέναις ἐμπροστά του
πέρνει πόδι, πέρνει πόδα.

Κι' ἐνῶ γαβρός προχωρεῖ
πλένει κάποια μαλλισαή,
καί σαλβάρι τῆς φορεῖ,
ποῦ γινε καινούρια μόδα.

Στέκεται ἔμπροστά' σ'τό βῆμα
τῆς Βουλῆς τοῦ ρεμπελιού,
γονατίζει καί σ'τό μνήμα
τοῦ Μισοτάλη τοῦ παληοῦ.

Δέν ξεχνᾷ καί τῆς Ἰθάκης τὸν ἀρχαῖον 'Οδυσσεῖα,
ποῦ τὸν ἐβγαλαν Λυσσεῖα,
δέν ξεχνᾷ μηδὲ τὴν Σπάρτη, μήτε τὴν κυρὰ' Λενιώ,
ποῦ γὰρ μαλλιαροῦς' φοροῦσε καί δέν εἶχε ντίπ νιονιό.

Πάει καί σ'τὸν Βασιλέ
καί τοῦ λέει καί τοῦ λέ,
ετήναι καί σ'τὸν Παρθενῶ
μισοφύγαρο τρανό.

'Ομως βλέπει πονηρῶς γλωσσολόγους καί μουρέλια,
καί θαυμάζει τότε πιά,
καί τοὺς δίνει λεπλεπιά,
καρκαμέλιαί καί παστοέλια,
καί λιγόνεται' σ'τά γέλοια.

Γκιακούρηδες, φωνάζει, ποῦ μέ διασκαδάζετε,
καί τῆς γλωσσολογίας ἀδιάκοπα σπουδάζετε,
'πίστε μου τί ζητεῖτε, κι' ἐγὼ θά σας τὸ κάνω
καί μέ τὸ παραπάνω.

Πότε τοῦ λέν αὐτοί μέ λάυρα καί μέ πόνο:
εἰς μέρους σου, Σεφκέρ, ἔνα ζητούμε μόνο,
τὴν γλώσσα νὰ μορφώσῃς μαζί μέ τὸν Κερμ
καί νὰ γαῆς ψυχαῖς,
κι' εἶπε σ'τοὺς Γιουνανλήδες ἐκεῖνος: ἀφερίμ,
καί θά σας γίν' ἡ χάρις.

Ξαναπῖνω' σ'τὴν ὕγρα σὰς... ἀφερίμ, χὰρὸν δὲκ...
γὰρ τὴν ζάπλωσι τῆς γλώσσας κάνετε πολλὴ καλὰ
νὰ γυρεύετε καί ζένους ἀλλοφύλους καί βοροβάρους,
ἀφοῦ φέρετε καί ζένους ἐπιθῆτορας γαϊδάρους.

'Εγὼ γὰρ σὰς, Γκιακούρηδες, θά κόψω καί θά ράψω,
τοὺς ἀστικούς σας κωδικαίς ἐγὼ θά τοὺς συγγράψω,
θὰ καθαρῶς νόμους σας ἐγὼ μέ τὸ τσιμποῦκι
κι' ὄλοι σας θά φορέσετε σαρκί καί καθουκι.

Γλωσσολογεῖτε κι' ἔννοια σας... ἐγὼ μ' ἐδῶ γὰρ σας
ὁ φροδρὸς φρεσά.

Γλωσσολογεῖτε κι' ἔννοια σας, γενναῖοι γλωσσολογίχοι...
ἐγὼμαί πάντοτε καλὸς γὰρ τῆ' δική σας ράχη.

'Ἐμπρὸς ὄλοι, μὴν ἀργῆτε,
λυσωδῶδες γλωσσολογεῖτε,
καί μὴν ἔχετε καί γ' ἄλλα συλλογαῖς κι' ἀνησυχίαις...
εἶπε τέτοια γελαστός,
ὁ Πασσὰς ὁ σεβαστός,
κι' ἀπὸ' μπρός του παρελαύνου γλωσσολόγων μεραρχίαις.

Γ'λώσσα δικοῦν τοῦ δαίχου γι' ἀπειλὴ καί γὰρ φροδρα
γλωσσολογίχοι στρατώνες,
κι' ὄλο φθάνου ἀπὸ πέρα
γλωσσολόγων λεγεῶνες.

'Ο Σεφκέρ ἀποθαυμάζει τούτῃ τὴν ἀρκατωσιά,
ποῦ θά θύσῃ κι' ἀπόλειση,
καί τοὺς δίνει μιά φρεσά
μέ τὸ κόκκινὸ τοῦ φεσί.

Μαλλιαροὶ καί κουρεμμένους πολεμοῦν μπουμπουνισμένους.

Π.—Κι' ἐγὼ, Πατρίς, τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικὸ δέν τῶλσα,
καί βλέπω τώρα τοὺς Ρωμηοὺς πὺς ἐπαθαν γλωσσόλυσσα.
Καί μαινόνται γλωσσολογίχοι
γλωσσοσθρονιῶντα πληθή,
κι' ἀπὸ τὸ πάθος τὸ δεινὸν
καθέναις προεβλήθη.

'Ερῶσκιω' ἔξαιλλος ὄργῃ
τοὺς γλωσσολογίχοις πάντοτε,
καί μαλλιαρίζου κι' Ἰπουργοί
τοῦ γλωσσολογίχου κράτους.

Γλωσσολόγοι πηθῶν φρενακίμειοι,
ποῦ νομίζεις πὺς ἦσαν ἀφρίοι,
κι' ἐν ὄργῃ καθένας κουρεμμένον
τὰ μαλλιά μαλλιαρῶς ξεροζόνει.